

New York Timesi bestsellerite autor

SHARON SALA

*Sa võid joosta,
kuid sa ei saa põgeneda*

LÄHEDANE

Originaali tiitel:
Sharon Sala
Next of Kin
2012

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Aive Lauriste
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2012 by Sharon Sala
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D04427923
ISBN 978-9949-87-078-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Ma pühendan selle raamatu oma perekondadele, sest: „Kui elus on karmid ajad – kui sa vajad sõpra –, siis kõige lähedasemate inimes- tega mööda panna ei saa.”

Kui see lause poleks välja kukkunud nii pikk, teeksin sellest auto- kleebise.

Perekond tähendab mulle kõike. Ma räägin tihti inimestest, kelle olen kaotanud, millise tühiku nad mu ellu on jätnud. Ma ei räägi piisavalt neist, kes on endiselt siin, kes teevad mu päevad säravamaks ja elu elamisväärsemaks, niisiis toon nad välja nüüd. Kuulake, kullakesed, sest ma uhkeldan teiega.

Mu ema Iris annab ja on alati andnud mulle täiuslikku eeskuju, kui- das tuleb elada – teisi teenides. Ta oli õpetaja.

Minu poeg Chris ja tema abikaasa Kristie on hea näide sellest, kuidas üks abielu peaks toimima. Nad on oma tütardele Chelseale, Loga- nile ja Lesliele maast-madalast õpetanud, kuidas vanematest lugu pidada, hinnata seda, mis neile antud on, ja üksteist armastada.

Minu tütar Kathy ja tema abikaasa Ashley on esmaklassiline näide sellest, kuidas kärgpere toimima peaks. Kummalgi on poeg ja poisid ei saa mitte üksnes hästi läbi, vaid tõesti ka armastavad teineteist. Kuigi poisid ei ela kogu aeg koos, on nad südamevennad, mis sest, et neid ei seo verevendlus.

Minu õetütar Crissy ja tema abikaasa Andy annavad iga päev endast parima, et pakkuda oma kolmele tütrele kõike, mis elus edenemiseks on vaja. Destiny, Devyn ja Courtney teavad, et neid väärtustatakse igal võimalikul moel.

Ma olen pärit kaugeleulatuvatest suguvõsadest – Shero ja Smithi peredest –, kes armastavad ja kaitsevad omasid.

Mind on õnnistatud.

Üks

Rebel Ridge, Kentucky

RYAL Walkeril ei tulnud und. Ta võitles voodiga, kuni linad olid puntras, enne kui alla andis ja otsustas, et ehk teeb veidike värsket õhku pea selgemaks. Kell oli kaks öösel, kui ta dressipüksid jalga tõmbas ja paljajalu läbi oma kodu pimedate tubade majaanesele trepile kõndis. Kui ta uksest välja astus, tõusis lähedalasuva männi otsast lendu öökull.

„Palun vabandust,“ ütles ta vaikselt, teades, et oli ümbruskonna rahu häirinud.

Kerge tuul kuivatas kiiresti higi ta kehalt, kui ta trepile istus ja küünarnukid põlvedele toetas. Ta ei suutnud mõista, mis teda nii rahutuks teeb. Ta ei tahtnud seda tunnistada, kuid teadis, et midagi halba on juhtumas. Ta oli sama tundnud aastate eest, kui sai teada, et Bethi vanemad olid öösel minema kolinud, viies tüdruku ta juurest minema. Toona ei olnud seda paremini mõistnud kui täna. Mägedes polnud kaugete nõbude abiellumine ebatavaline. Bethi ema ja tema ema olid olnud neljandad nõod ja isegi mitte suurimad sõbrad. Ning tema ja

Bethi vanusevahes polnud samuti midagi ebatavalist. Tema oli olnud kahekümne viie, Beth seitsmeteistaastane.

Alles nädalaid hiljem sai ta teada, et kolimisel polnud mingit pistmist nende armastusega. Nad Bethiga olid olnud palju suurema probleemi ohvrid. Kui ta sai teada, mis oli juhtunud oli, püüdis ta Bethiga ühendust võtta, kuid kõik ta kirjad jõudsid avamata tagasi.

Keegi ülejäänud Venable'itest ei rääkinud temaga ega paistnud tahtvat sekkuda pere otsusesse end Rebel Ridge'ist lahti lõigata. Täna kutsusid inimesed nende õnnetut armastust tagajärjeks, kuid toona oli see olnud tragöödia, vähemalt talle.

Ta pani mõtte naisest tagasi oma mällu, kuhu see kuulus, vaadates oma kodu ümbritsevaid puid. Ta polnud lootusetute juhtumite taganutja, kuid ta mõtles paratamatult, milliseks nende elu oleks kujunenud, kui naise pere oleks siia jäänud.

Ja siis sahistas keegi maja kõrval põõsastes. Ta keeras pead ning nägi opossumit sirelipõõsa alt välja ukerdamas ja üle hoovi lonkimas. Päevavalgel oli hea üksi olla, kuid pimedas mõjus üksindus pisut ähvardavalt. Täna oli üks selliseid öid.

Ta jätkas metsapiiri vaatlemist, otsides midagi, mis näeks välja teistmoodi, kuid ei näinud midagi ärevaks tegevat. Siiski polnud see esimene kord, kui ta midagi seesugust tundis, ja ta oli ammu selgeks saanud, et kõhutunnet ei tohi ignoreerida, niisiis jäi ta ootama, lootes vastuse saada.

Helid kandusid üle mägede, ta kuulis kedagi järgmises ahe-likus koertega jahti pidamas. Koerte haukumine ja klähvimine oli läbilõikav ja meeletu ning siis sai sellest õõnes ulgumine, mis tähendas, et nad olid tagaaetava puu otsa ajanud.

Kuklakarvad tõusid püsti. Ta tundis end täpselt niimoodi – puu otsa aetuna –, isegi kui selles polnud midagi loogilist. Ta

polnud lõksus – tegelikult oli ta kõike muud kui lõksus. Maamunal polnud palju kohti, mis olid vabamad kui Apalatši mäed. Tema elu meeldis talle, isegi kui see oli suurest laiendatud perekonnast hoolimata mõnikord veidi üksildane.

Talle meeldis ehitada, ja aastatega oli ta käsitööna valminud ainulaadseid mööbliesemeid ehitades korraliku äri püsti pannud. Ja kuigi piirkonnas jagus noori naisi, polnud ta leidnud sellist, kes oleks asendanud armastust, mida ta oli tundnud Bethi vastu.

Jahikoerte käratsemist kuulates tabas kõrv ka teise heli – teravama ja metsikuma. Need olid puu otsa aetud looma surmakarjed.

Ryal oli seda oma kolmekümne viie eluaasta jooksul korduvalt kuulnud, kuid mingil põhjusel kõlasid looma surmakarjed tema sisemise rahutuse ajal veel ühe halva endena.

Ta tõusis, libistades hoolsa pilgu üle pimedade metsapiiri kodu ümber, läks tagasi majja ja lukustas enda järel ukse.

Los Angeles, California

Mõni usub, et iga elusolendi saatus sõltub veidi enamast kui juhusest.

Kahekümne seitsme aastase Beth Venable'i jaoks algas see gaasilekkega tema Los Angelese korteris, millele järgnes telefonikõne sõbrannale Sarah Steinmanile, et küsida, kas ta võib öö tema pool veeta, kuni kortermaja asukatele antakse luba oma korteritesse naasta. Rõõmustades õhtu üle sõbrannaga, oli Sarah muidugi nõus ja Bethi probleem oli lahendatud.

Tol õhtul, kui Beth oli end Sarah' elutoa sohvale magama sättinud, ei lasknud võõras ümbrus ja suured kardinateta aknad tal rahulikult uinuda. Pärast tundidepikkust vähkreemist ta tõusis, et midagi juua. Väljas säras täiskuu ja taevas oli pilvitu.

Õine linnavaade tõmbas ta akende juurde, et all tänavatel voogavat liiklust linnulennult vaadelda. Ta jälgis autode põiklemist sellele tõeliselt keskendumata. Ta oli rohkem mures oma korteri pärast, lootes, et leke parandatakse, enne kui maja õhku lendab. Kogu ta vara oli selles korteris.

Ta heitis pisut kahetseva pilgu taevasse. See polnud päris kindlasti seesama taevavaade, mida ta mäletas kohast, kus ta lapsena oli elanud, kuigi ta polnud enam kümme aastat Kentuckys käinud. Seal paistis taevas käeulatuses olevat – lõputud täheread nii selged, et need nägid välja nagu teemandid mustal sametil. Siin kõndisid ainsad tähed, kes kellelegi huvi pakusid, kahel jalal ringi, ja taevas polnud nende radaril sugugi nii tihti, kui see oleks pidanud olema.

Ta lubas endale harva mõtteid Kentuckyst, sest mälestused ei toonud endaga kaasa muud kui valu. Ta oli Ryal Walkerit armastanud kirega, mis ületas seitsmeteistaastase võimed, ja kui nad järsult lahku kisti, eeldas ta, et mees järgneb talle. Nädalaid oli ta tänavaid passinud ja postkasti juures käinud, olles kindel, et mees leiab viisi, kuidas temaga ühendust võtta, kuid nädalatest said kuud ja kuudest aasta. Selleks ajaks oli ta juba õppinud tundeid varjama ja murtud südamega elama. Ryali kaotamine oli õpetanud talle üht: mitte arvestama kellegagi peale iseenda.

All tänaval kihutas mööda tuletõrjeautole järgnev politsei-autode rivi. Ta luges sellele, kes hädas oli, vaikse kaitsepalve

ja pöördus siis aknast ära. Seda tehes märkas ta nurgas teleskoopi. See oli statiivile paigaldatud ja taevasse suunatud. Ta teadis, et Sarah huvitub astroloogiast, kuid ei teadnud, et see hõlmab ka tähevaatlust.

Ta tõmbas uudishimulikult teleskoobi nurgast välja, vedas selle akna juurde ja suunas taevasse. Fookuse kohandamine silmanägemisega võttis natuke aega, kuid kui selgelt kaugeid objekte nägi oli ta meeldivalt üllatunud. Olles mõne minuti taevast vaadelnud, suunas ta teleskoobi linnale ja mõni minut hiljem teisel pool tänavat asuvale kortermajale.

Enamik aknaid olid pimedad nagu tema oma – peale ühe. Seal mitte ainult ei põlenud kõik tuled, vaid ka kardinad olid ette tõmbamata. Ta nägi paari akna ees seismas ja nende ilmetest oli näha, et nad tülitsevad.

Enne kui ta luuramise pärast häbi tundma jõudis hakata, sai vastastikusest karjumisest füüsiline vägivald. Mees tõukas naise korruga vastu diivani tagakülge. Naine vastas tugeva tigea hoobiga vastu mehe lõuga. Beth nägi viha mehe näost üle libisemas ja korruga oli tal käes nuga. Ta löikas naise kõri nii kiiresti läbi, et kui arteriaalne veri poleks üle akna pritsinud, oleks Beth arvanud, et ta kujutas seda ette.

Ta karjatas ja hakkas siis üles-alla hüppama.

„Jumal hoidku, jumal hoidku! Sarah! Sarah! Appi!”

Sarah tormas tuppä, kandes pesapallikurikat, ärev ilme näol. Kui ta taipas, et Beth on toas üksi, karjus ta: „Mis kurat siin toimub?”

Beth värises nii, et tal hakkas paha. Ta osutas aknale ja karjus: „Ta tappis ta ära. Nad tülitsevad, ja siis ta löikas tal kõri läbi.”

„Mida? Kus?”

„Seal korteris üle tee – selles, kus tuled endiselt põlevad.”

Beth vaatas uuesti teleskoopi hetkel, kui mees end akna poole pööras. Beth ahmis õhku ja tardus, kartes korraga, et mees näeb teda.

„Ma vajan valgust,” ütles Sarah ja kobas käega lüliti järele.

„Ära tee!” karjus Beth. „Ära pane tuld põlema. Jumal hoidku, ära seda küll tee!”

„Püha müristus, Beth. Oled sa kindel, et sa seda unes ei näinud?”

„Kui ma vaid oleksin,” ütles Beth. „Tule siia. Vaata ise.”

Kuigi nende tuba oli endiselt pime, tekitas mehe tähelepanelik pilk õõnsa tunde. Beth kartis, et ta näeb siluetti aknal, kuid surus alla kiusatuse peitu pugeda, jättes samal ajal tema näojooned meelde: terav nina keskealises näos, oliivikarva jume, madal laup ja kiilas pea. Mehe silmad olid tumedad ja asetsesid sügaval ning kulmud olid sama tumedad ja puhmas.

Ta vaatas, kuidas mees tõmbas taskust taskurätiku ja näolt ettevaatlikult verepritsmeid pühkis. Kui ta minema pööras, tuletas tema liikumine Bethile meelde hetke kiireloomulisust – et ta võib kaduda, enne kui nad juhtunust võimudele jõuavad teatada.

„Las ma vaatan,” ütles Sarah.

Beth taganes ja Sarah vaatas teleskoopi.

„Ma ei näe kedagi,” ütles Sarah.